

2016 → 2047?

Golek, 21.3.2016

Draga Daša,

kakšno je življenje v letu 2047? Morda se spomniš namena tega pisma, mogoče ti bom pa sedaj pomagala obuditi spomin. Pišem, da te spomnim, kakšen je bil svet nekoč. V "daljnih" začetkih 21. stoletja, ko je po naši državi še vsak dan potovala vsaj ena novica o vojni, ki se nam je vsem sprva zdelo zelo daleč, a nam je kmalu začela dnevno pošiljati budnico v obliki žrtev in nas prisilila premisliti, da celo naš idilični kotiček sveta ni imun na slabe stvari, ki se dogajajo okoli nas.

Sedaj si še ne znam predstavljati, kje bom pristala čez 31 let in pol, ko bom brala tole pismo. Mogoče je lažje gledati v prihodnost glede nečesa, kar nima toliko vidikov in možnosti. Na primer vojna. Lahko se bo nadaljevala, lahko se ne bo; druge možnosti ni. Vem, da se bodo vsi borili do zadnjega - vsi, da se bo končalo. Pomembno je le, komu v prid.

Ampak včasih morda z zmago povzročimo več škode kot koristi. Pogosto se v svoji vnemi za zmago borimo vse do tistega trenutka, ko se naša strastna bramba svoje države in ljubljениh sprevrže v čisto sovraštvo do nasprotnika; do trenutka, ko glavni namen ni zaščititi svojih, temveč uničiti ostale.

Kaj nam v tem primeru ostane? Naš mali krog ljudi, ki smo jih uspeli rešiti, in uničenje povsod okoli nas. Sovraštvo, ki smo mu tako zelo nasprotovali in ga hoteli uničiti, je samo v zatonu, pripravljeno, da se zbudi vsak trenutek in zopet napade.

Šele ko je vsega konec, se zavedamo, da sovražstva ne moremo uničiti s sovraštvom, kot ne moremo premagati teme s temo. Stopimo se in sami sebe prepričujemo, da sprejemamo pravo odločitev.

Seveda, nikoli se ne bomo mogli znebiti vseh slabih stvari; tudi ko posije sonce, ostanejo sence. A vendar je blede senca bolj kot potiskanje sebe in nezavedno velikokrat tudi vseh okoli nas v trdo temo, vsakega na svojo stran.

Tako ne škodimo samo svoji prihodnosti, temveč tudi prihodnosti svojih bližnjih. Pa naj bo to na merilu posameznika ali države. Velikokrat nas nesreča, namesto da bi nas združila, samo še bolj odriva naražen, da na koncu naš cilj, uperjen v določenega nasprotnika, zbledi in zabriše črte med prijateljstvom in izdajo.

Ena od premnogih oseb, ki so trpele zaradi sovražnosti med drugačnimi ljudmi, je bila moja budnica v dogajanje okoli mene.

Se še spomniš?

Na lep sončen dan sem nosila stara oblačila na bližnjo dobrodelnostno organizacijo, ki je poskrbela, da so jih dobili vojni prebežniki.

Tam so me zaradi razumne gneče vseh ljudi hitro napatili do odlagališča, z navodilom, da vse pospravim na svoje mesto. Zmeden sem pogledovala naokrog in krožila po prostoru, dokler nisem opazila postave, ki se je sklanjala nad škatlo in vanjo nekaj spravljala.

Pohitela sem k osebi. Ko sem prišla bliže, sem ugotovila, da gledam fanta, približno toliko starega kot jaz, oblečenega v umazane kavbojke in prevelik pulover. Potrepljala sem ga

po ramenu in vprašala, kam naj odložim obleke. Sprva me je čudno pogledal, nato pa vprašal: „Can I help you?“ Počasi sem prikimala in v angleščini razložila, kaj iščem. Pomignil mi je z roko in začel hoditi.

Po poti je vladala neprijetna tišina, zato sem spregovorila in ga vprašala, zakaj govori angleško. Povedal je, da je sem prišel z enim od avtobusov za migrante in je z mamo in sestro uspel dobiti dovoljenje za trenutno bivanje v naši državi.

Začudeno sem si ga še enkrat ogledala. Imel je občutno temnejšo polt, kot je bilo tukaj v navadi, in govoril je z rahlim vzhodnjaškim naglasom. Ob naslednjem vprašanju, kako je prišel sem, je odgovoril, da je zgodba preddga in me verjetno ne zanima. Odložila sem oblačila ter ga povabila na pijaco, saj me je res zanimalo, kaj mi lahko pove.

V mirnem kotičku bližnje kavarne mi je začel razlagati vse, od tega, kako so njegovo hišo zajeli plameni ob bombnem napadu, do tega, da so se praznih rok odpravili na pot v Evropo in zaradi neprevidnosti morali podkupiti policijo, da ni ločila celotne družine.

A pravo sovraštvo, kot je rekel, ni prišlo s strani napadalcev. Tisti, ki naj bi jim pomagali, ko so prišli na cilj - v našo državo, so strastno postavljali stereotipe na njegov obraz, vero in narodnost.

Še sedaj, ko je bil na poti, da postane polnopraven državljan, tako kot jaz, je povsod na ulici srečeval grde poglede in zmerjanje. Vsakokrat, ko je v najetem stanovanju priključil televizor, se je pojavil isti prizor. Nerazumni strah pred

ljudmi, kot je on, samo zato, ker so prihajali iz iste smeri kot sovražniki.

Sem je prišel z upanjem na boljše življenje, a je neza-vedno stopil v izobčenje, zato so se ideje o pravičnem svetu razblinile kot milni mehurček.

Nikoli si nisem mislila, da bi lahko nekdo tako trpel, medtem ko se ostali slepimo in si zatiskamo oči pred realnostjo in zavračamo pomoč tistim, ki jo potrebujejo.

Pomislila sem na to, v kakšnem svetu živiš zdaj ti.

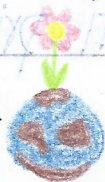
Želim si, da v novem, lepšem svetu, ki bo dovoljeval različnost, ne poskušaš strniti ljudi v neko idealno različico človeka. V okolici, kjer se bo vsak počutil varno - ne izobčeno, ne preganjano. Nekje, kjer ni prostora za stereotipe in predsodke, ki nam onemogočajo mirno življenje drug z drugim in nas potiskajo narazen, vsakega med svje, dokler vsa zloba ne izbruhne na dan.

V svetu, kjer bom lahko rekla svojim otrokom, da sem pri trinajstih letih živeła med ljudmi, ki so bili pripravljeni pomagati pomoči potrebnim in se združiti v celoto, ki je nobeno zlo ne bi moglo ločiti.

Medtem ko ti pišem to pismo sem v nasprotju sama s sabo. Saj mi razum pravi, da so moji upi za prihodnost prelepi, da bi bili resnični. Globoko v sebi čutim, da se ne morejo vse moje želje za mir na svetu izpolniti.

Mogoče res. Mogoče pa so to samo moja pesimistična prepričanja najstniških let, ki mi polagajo črnogleda, misli v mojo upajočo glavo. Srčno upam, da je druga možnost pravilna. Imam prav?

Z upanjem

Daša, 13 let